

Evangelí de la Sagrada Família: Jesús, Maria i Josep (Cicle A)

Evangelí i comentari de la festa de la Sagrada Família (Cicle A).
“Josep es llevà, prengué de nit el nen i la seva mare, se'n va anar cap a Egipte”. Gràcies a les decisions de Maria i Josep, Jesús complirà la voluntat divina.
Demanem a la Sagrada Família respondre sempre afirmativament a allò que Déu ens demana.

Evangelí (Mt 2, 13-15; 19-23)

Quan els savis se n'hagueren anat, un àngel del Senyor es va aparèixer en somnis a Josep i li digué:

-Lleva't, pren el nen i la seva mare, fuig cap a Egipte i queda-t'hi fins que jo t'ho digui, perquè Herodes buscarà l'infant per matar-lo.

Josep es llevà, prengué de nit el nen i la seva mare, se'n va anar cap a Egipte i s'hi quedà fins a la mort d'Herodes. Així es va complir allò que el Senyor havia anunciat pel profeta:

D'Egipte he cridat el meu fill.

Després de la mort d'Herodes, un àngel del Senyor es va aparèixer en somnis a Josep, a Egipte, i li digué:

-Lleva't, pren el nen i la seva mare i ves-te'n al país d'Israel, que ja són morts els qui volien matar l'infant.

Josep es llevà, prengué el nen i la seva mare i va tornar al país d'Israel. Però quan va sentir a dir que Arquelau regnava a Judea en lloc del seu pare Herodes, tingué por d'anar-hi. Advertit en somnis, es retirà a la regió de Galilea i se n'anà a viure en un poble anomenat Natzaret. Així es va complir allò que havien anunciat els profetes: «Li diran Natzarè».

Comentari

L'evangelí de la festa litúrgica de la Sagrada Família recull dos passatges del relat de la infància segons sant Mateu: la fugida a Egipte, per culpa d'Herodes, i el retorn de la Sagrada Família a la terra d'Israel, a Natzaret. Mateu mostra interès a palesar que, tant els successos dramàtics de la vida oculta de Jesús, com els més ordinaris i comuns, van succeir

segons les Escriptures. Palesaven, doncs, un sentit profund previst per la Providència divina. En efecte, si el poble d'Israel va haver de fugir de l'amenaça d'Egipte, com explica el llibre de l'Èxode, ara Egipte serà, per contrast feliç, el lloc de refugi per al Messies. Des d'allà, Déu cridaria el seu fill, perquè tornés a la terra d'Israel a salvar el seu poble i els gentils. Les indicacions divines i les decisions segons les circumstàncies, portaran Maria i Josep a instal·lar-se a Natzaret, on Jesús passarà la major part de la vida.

Sobre el succés dramàtic de la fugida a Egipte, el Papa Francesc comentava una vegada: “avui l'Evangelí ens presenta a la Sagrada Família pel camí dolorós del desterrament, a la recerca de refugi a Egipte. Josep, Maria i Jesús experimenten la condició dramàtica dels refugiats, marcada per la por, la incertesa, les incomoditats (cf. *Mt* 2, 13-15. 19-23).

(...) Jesús va voler pertànyer a una família que va experimentar aquestes dificultats, perquè ningú no se senti exclòs de la proximitat amorosa de Déu. La fugida a Egipte causada per les amenaces d'Herodes ens mostra que Déu és allà on l'home està en perill, allà on l'home pateix, allà on fuig, on experimenta el rebuig i l'abandó; però Déu és també allà on l'home somia, espera tornar a la pàtria en llibertat, projecta i tria a favor de la vida i la dignitat seva i dels seus familiars”[1]. Es dedueix d'aquest passatge que els successos de la nostra vida no escapen a l'esguard atent i amorós de Déu, com no escapaven els successos de la vida del seu Fill. Tot allò que s'esdevé, conté un sentit que hem de comprendre i també construir, amb la nostra lliure correspondència, encara que de primeres ens sembli dolorós.

També tenen sentit als ulls de Déu aquells successos aparentment ordinaris i sense relleu. De fet, com seguia dient el Papa, “avui, la nostra mirada a la Sagrada Família es deixa atreure també per la senzillesa de la vida que ella porta a Natzaret. És un exemple que fa molt bé a les nostres famílies, els ajuda a esdevenir cada cop més en una comunitat d'amor i de reconciliació, on s'experimenta la tendresa, l'ajuda mútua i el perdó recíproc”[2].

La Sagrada Família i especialment sant Josep apareixen en aquest evangeli com un model entranyable d'acceptació de la voluntat divina i d'esforç per comprendre-la i col·laborar-hi. Gràcies a les decisions de Maria i Josep, el Fill de Déu complirà la voluntat divina de viure en una família comuna, portar una vida normal durant molts anys i ser anomenat natzarè. Com explicava sant Josepmaria, “Jesús, creixent i

vivint com un de nosaltres, ens revela que l'existència humana, els quefers corrents i quotidians, tenen un sentit diví.

Per molt que hàgim considerat aquestes veritats, ens hem d'omplir sempre d'admiració en pensar en els trenta anys de foscor, que constitueixen la major part del pas de Jesús entre els seus germans els homes. Anys d'ombra però, per a nosaltres, tan clars com la llum del sol. Més ben dit: resplendor que il·lumina els nostres dies i els dona una autèntica projecció, perquè som cristians corrents, que menem una vida normal, igual que la de tants milions de persones als llocs més diversos del món.

Així visqué Jesús durant sis lustres: era *fabri filius* (Mt XIII, 55), el fill del fuster. Després vindran els tres anys de vida pública, amb el clamoreig de les multituds. La gent se sorprèn: qui

és aquest?, on ha après tantes coses? Perquè justament la seva vida havia estat la vida comuna del poble de la seva terra. Era el *faber, filius Mariae* (Mc VI, 3), el fuster, fill de Maria. I era Déu, i estava realitzant la redempció del gènere humà, i *estava atraient a si totes les coses* (Ioh XII, 32)”[3].

[1] Papa Francesc, *Àngelus*, 29 de desembre de 2013.

[2] Idem.

[3] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, 14.

Pablo M. Edo

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/festa-de-la-
sagrada-familia/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/festa-de-la-sagrada-familia/) (11/03/2026)